

Олександр
ВИГОВСЬКИЙ

**ДИКІ СОБАКИ
страшніші за левів**

Пригодницький детектив

Час Змін
Інформ

Біла Церква — 2018

УДК 821.161.2-3
ББК 84. 4 УКР
В 92

Виговський О.

В92 Дикі собаки страшніші за левів: пригодницький детектив /
О. Виговський. – Біла Церква: Час Змін Інформ, 2018. – 228 с.
ISBN 978-617-7477-31-9

У дворі будинку молодий хлопець випадково знайомиться з кримінальним авторитетом на прізвисько Чудо. Юнак незчувся, як разом із вірними друзями опинився у вирі жорстоких війн і кривавих вендет постреволуційного неспокойного Києва. Ба більше, новоспечена банда «диких собак» несподівано для себе захопила провідні позиції в столичному гангстерському середовищі. Здавалося б життя вдалося, але мінливий світ вкотре перевернувся догори дригом...

УДК 821.161.2-3
ББК 84. 4 УКР

*Книга видана за фінансового сприяння
приватного підприємця Олени Дикої*

ISBN 978-617-7477-31-9

© Виговський О., текст, 2018
© ТОВ «Час Змін Інформ», 2018

Пролог

Одним із найстрашніших, найбільш кровожерних хижаків планети є африканський дикий пес. Ці собаки найкраще полюють у зграях. Безстрашні хижаки не бояться нападати на здобич, що вдвічі й утричі перевищує їхні власні розміри. Наприклад, зграя собак здатна загнати й загризти гігантського бізона вагою до дев'ятсот і більше кілограмів. Коли полюють собаки, їм не наважуються заважати навіть леви. Вражаючий результат досягається завдяки ефективній командній роботі: під час погоні пси передають один одному естафету доти, доки жертва остаточно не вибивається з сил. Тоді собаки безжально атакують. Останні дослідження показують, що лікаони (дикі пси) мають доволі складну соціальну структуру. В середньому групи вміщують дев'ять особин: шість дорослих самців і три самиці. Щоправда, деякі зграї складаються з восьми самців і лише однієї дорослої самиці. До всього саме самиці, зазвичай, мігрують якнайдалі від батьківської території, спонукаючи псів слідувати

за собою. Як правило, зграю поповнюють щенята лише домінуючої пари. Народжені від підлеглої (не домінуючої) самиці щенята ризикують бути вбитими поточною «королевою», відтак, серед самиць існує гостре суперництво за ранг «першої леді». Зазвичай, вони б'ються між собою «на вибування». Хто програє, може позбутися місця в групі й невдовзі загинути. Крім цього неоднозначного аспекту, згряя лікаонів традиційно дружна та спаяна: харчі спільні навіть для тих особин, які не беруть участь в полюванні. Тварині зі зламаною ногою дозволено годуватись, якщо вона шкутильгала за іншими під час нападу. Щоправда, лінивцям та імітаторам теж не потурають. Годуватися з усіма хворий може рівно стільки, скільки потрібно на загоювання пошкодження. Основною загрозою для африканських диких собак є незгасаючий конфлікт з людиною. І хоч «де юре» вид охороняється законом, на більшій частині традиційних ареалів офіційний правовий захист украй рідко застосовується на практиці. Ця ситуація призвела до безжального винищення диких собак в кількох країнах Західної та Центральної Африки.

Глава 1

Андрій Білоусов походив з неповної сім'ї, жив з мамою та молодшим братом. В ранньому дитинстві – звичайний та рівний, наче американський хай-вей крізь пустелю. Проте в середніх класах середньої школи втямив, що прямолінійність і простота – прямий шлях до пересічного життя, яке так ненавидів начитаний мрійливий хлопчина. Тоді вирішив стати розумним, «кривим» і «покрученим». Усе перелічене – в другу чергу, а в першу – сильним і агресивним, аби відбити в інших, більш ранніх «покручених», вже зайняті козирні сходинки. Невдовзі записався на бокс і перейнявся цією мордобійною справою з усією пристрасстю юнацького хотіння. Також взявся за навчання, долучився до цілеспрямованого організованого читання. Не абичого, а розумного, вічного та... не обов'язково доброго. Радше філософського, основоположного: Достоєвського з Блаженним Августиним, і Еразма Ротердамського з Григорієм Сковородою, і Адольфа Шикельгрубера з Карлом Гаусхофером. Врешті просунувся в усіх можливих напрямках і, ставши чемпіоном країни з боксу, нагострив мозок так, що легко заганяв у глухий кут шкільних викладачів з гуманітарних дисциплін. Іншими словами, колись простий Андрійко став

зовсім не простим, вправним і таким цинічним, що всі інші шкільні розумники «нервово курили в куточку». Тож, незважаючи на гарні оцінки й значні навчальні досягнення, педколектив рідної ЗОШ гаряче мріяв про час, коли цей супермен залишить загальноосвітню навчальну лаву. Однолітки й однокашники теж не приховували подібних сподівань.

Щоправда, деякі дівчата не проти були знати Андрія надалі, але то особливі дівчата, які бажали будь-що підкорити колючого хлопа, чи приліпитися до нього, наче рибки-прилипали до хижої акули. От лиш він не дуже бажав. Ні, був не проти втіх і хвилинних радощів на хмільних юніорських вечірках, але ключове слово тут – «хвилинних», тобто разових, які не повторяться й ніяким чином не впливатимуть. Вважав, що його майбуття не досягне для хлопчиків і дівчаток з одинадцятого «А», «В» і «С». А ось мамцю з братом цінував. Вони ж бо не належали до хвилинного, а були «глобал», – чимось одвічним, незмінним, незаперечним, як безмежний всесвіт з туманностями та галактиками.

До універу вступив не для фаху, а виключно заради душевного розвитку. Просто іншого проміжного етапу для умовного «шляху самурая» не знайшов, тим паче розпочати кар'єру героя зі скромним вантажем шкільних знань здавалося проблематичним і точно авантюрним. Напевно, раніше були підвалини – всілякі політичні терористи та криваві моралісти. Тепер не те: замість монументальної Фудзіями мозолить око пошарпана сіра багатоповерхівка. Коні теж в історії, а мечі, не кажучи про вогнепальну зброю, суворо

заборонені буржуйськими законами. Проте в країні трапився Майдан, де молодик отримав унікальний шанс проявитися на кшталт легендарного Гонти. Свого часу той знехтував статусом заради «святої Коліївщини» та місця в історії. Іншими словами, на столичному Майдані юнак оцінив заклик пролетарського класика: «Нехай сильніше вдарить буря!» І вона вдарила! Січневої ночі дві тисячі чотирнадцятого хлопчина брав участь у «сафарі» на безжальних «опричників» влади, яких кияни зневажливо називали тітушками. Кермі, як називали Андрія однокашники, входив до складу Автомайдану – самоорганізованого підрозділу відчайдушних чоловіг на власних засобах пересування, що наводили жах на чинуш недолугого недопрезидента. На одній із вулиць середмістя п'ятірка машин Автомайдану заблокувала автівки з «липовими» номерами та незрозумілими суб'єктами в салонах. Загальна чисельність антимайданівських спортсменів переважала кількість патрульних, проте в той час революціонери втомилися бути інтелігентними «хлопчиками для биття».

Поки розгублені тітушки намагалися вивільнитись із запакованих під зав'язку автівок, майданівці розпочали немилосердну розправу. Били кожного, хто наважився висунутися назовні. Потім розбивали скло й закидали всередину димові шашки. Невдовзі на засніженому тротуарі лежало понад два десятки побитих і подекуди безтямних найманців. Проїшовшись вздовж цього напівживого «пантеону», Білоусов звернув увагу на хлопчину, що

здався знайомим. Авжеж, колега з боксерської школи. Здається, звать Євгеном. Непоганий боєць – призер позаминулорічного чемпіонату в середній вазі. Той також упізнав Білоусова, теж згадав ім'я. Тепер намагався привернути увагу:

– Я – Євген! Пам'ятаєш? Слухай, виведи мене. Я ж нічого... просто хотів заробити. Ну що такого? Кілька штук по-легкому «зрубати».

Білоусов зупинився й кинув косий погляд на друзів. Ті почули й тепер з цікавістю очікували на реакцію. Що ж, обставини не лишили вибору:

– А як ти бажав «зрубати»? Що думав робити – сніг відкидати, ковзанку залити?

– Та ні, – пробелькотів боксер, – хотів... нам сказали... ну, ти ж розумієш?

– Авжеж, – кивнув Кермі, – думав за гроші людей калічити.

– Та не калічити, – опустил очі Євген, – так просто, повчити...

– А як повчити? – наблизив до нього обличчя Білоусов, – може, ось так? – і він ударив боксера в обличчя.

Побратими не зупиняли, тому що на війні як на війні. Натомість хлопець відчув приплив адреналіну. Йому сподобалась оця влада, оця завуальована зверхність переможця. Чим завуальована? Звісно, справедливістю. Справедливість – найперше, а вже потім радість та ейфорія альпініста на гірському піку. Але спочатку все ж справедливість. Чи ні?

Глава 2

Володя Мицкович народився в малесенькому карпатському селі й був четвертою дитиною бідної багатодітної родини. Його батько, звичайний галичанський «тося» – від смішної заробітчанської промовки «то ся зробить», – мотався світами в пошуку такого-сякого заробітку. Мати господарювала, намагаючись дати родині лад. Щоправда, в обох не дуже виходило. Грошей бракувало не те що на нову двоповерхову садибу, яка дорівнювала гірським газдам за «народити сина, поставити хату і посадити дерево», але й на звичайне нормальне життя.

В старій кривій халупі на полонині між двох зламків величних гірських монолітів не було ні водогону, ні каналізації, ні найменших перспектив на якесь світленьке майбуття. Відчуваючи власну неспроможність, одного разу тато просто не повернувся з чергової шабашки. Мама кілька років чесно чекала та сподівалася, що ось-ось озветься, подзвонить, напише чи передасть із okazією пару тисяч українських грошей. Не дочекалась, змарніла й постаріла на сто двадцять важких роцків. Врешті заспокоїлась і тягнула дітей «на жилах», віддаючи кровинкам всю недокохану душу.

В таких нелегких умовах зростав маленький коренастий Володька. Міг вирости як залізним спартанцем, так і махровим мамчиным синком. Виріс жорстким спартанцем. Проте його жорсткість не розповсюджувалась на своїх. Матусю прилічив до сонму святих, прирівняв до гуцульської «мадонни» за віру в Бога, а особливо, – за віру у власних дітей. Синочка називала «світлим ангелом», адже був природним тонковолосим блондином. В одинадцять Вован не любив цього «дівчачого» прізвиська, проте оцінив ставлення згодом, коли мама і сестри свідомо пожертвували сьогоденням заради кращого майбутнього, його майбутнього. Вони заздальгідь, по копійчині, збирали кошти на освіту єдиного чоловіка в сім'ї. Коли стукнуло сімнадцять, юнак повівся до мегаполісу підкорювати панянку-долю.

Зрозуміло, що у своєму хуторянському дитинстві Мицкович не нажив кумирів, як усі порядні однолітки. Де їх було наживати? В Карпатських лісах, закинутих рудовидобувних штольнях чи сільській школі з одною директоркою та чотирма викладачками? В їхній халупі телевизор показував через раз, тож віддалений підліток не закарбував у біловолосій спартанській макітрі гламурних телепринців і принцес.

Коли з першої спроби вступив до вишу, довго тримався самітником. Студенти теж не квапилися потоваришувати, відчуваючи в кремезному суворому хлопці якусь божевільну неконтрольовану силу. До всього Вован вдягався на секондхенді й харчу-

вався в найдешевших забігайлівках міста. Познаходив їх десь на околицях ще в перші дні студентського буття.

Натомість у групі головувала компанія місцевих юніорів, що знали один одного зі шкільних парт. Відтак свідомо вступили на один факультет і тусувалися разом, демонструючи зверхність і підкреслену зневагу до інших. У них чудово виходило. Якби ватага не зачепила недолугого горянина у широких поношених джинсах, напевно, ще б довго хизувалася своєю «тутешністю». От лиш прорахувалася. На нудній вечірці в холі застарілого гуртожитку один із «блатних» на прізвисько Брюсік посміявся над Мицковичем у присутності симпатичних дівчаток зі старшого курсу. Володя не стерпів і щось там такого відповів, від чого столичний модник умить розлютився. Цей Брюсік був досвідченим файтером, тому не розпилювався на порожні фрази і пози; наблизився впритул і тихо спитав у горянина:

– Ти знаєш, що я називаю «одесою»?

– Місто таке? – промовив наївний хлопчина, який сподівався, що конфлікт вичерпається словесною перепалкою.

Натомість Брюсік різко відсахнувся, набираючи розгін для нищівного удару. Наступної миті різко розігнувся вперед, зацідивши міцним лобом по зубах розслабленого Володьки. Потім промовив під регіт товаришів:

– Ось що я називаю «одесою»!

Щоправда, Вовчик цього не почув, перебував у доволі глибокому нокауті. Але ж він був справжнім

горянином, змалку призвичаєним до несподіванок, суворої природи та неадекватних людей, яких, до речі, вистачало в диких закутках неходжених Карпат. Тепер тут сталася прикра халепа, з якої хлопчина мав знайти вихід.

Найперше, не пручатись, допоки не прийде до тям. Зразу кинутися на ворога, коли очі не бачать, вуха не чують, а мозок відмовляється аналізувати від больового шоку, означало б підставитись удруге, бути побитим ватагою виродків з прилизаними зачісками. Ні, Мицкович не дасть їм такого шансу. Треба трохи оклигати, відновити дихання й фокус в очах.

А Брюсік продовжував вправлятися в гострослів'ї над зігнутим Вовчиком, картинно тицяючи вказівним пальцем у голову галичанина. Це була його «хвилина слави», яка, щоправда, швидко добігла кінця. За мить Мицкович розпрямився, глибоко вдихнув, видихнув і, звертаючись до Брюсіка, ледь чутно прошепотів:

– Тепер знатиму про «одесу».

В його шепоті не було страху чи паніки, що зачепило Брюсіка за живе. Крутий хлопець наблизив обличчя до Вовки й загрозливо зашипів: «Що-о?». Наступної миті кремезний галичанин зацідив агресору головою. У того навіть ноги від землі відірвалися.

– Кажу, знатиму про «одесу», – голосніше повторив Мицкович над розпластаним на підлозі Брюсіком.

До сміливця кинувся найбільший хлоп з хуліганистої ватаги, – дебелий бугай на прізвисько

Колобок. Інші не квапились, – навіщо? Колобок був вищим за горянина на дві голови й важчим, напевно, кілограмів на двадцять. До того ж КМС з вільної боротьби. Друзяки потирали долоні, передбачаючи жорстоке швидке покарання. Лише Вован не стояв, зігнув ноги в колінцях і першим кинувся на супротивника. Хлопець вдався до забороненого прийому, – прослизнув повз ведмежі обійми Колобка та, наче безжальний бультер'єр, ухопив гіганта за геніталії. Той не очікував такої зухвалості. Пересилюючи біль, зчепив руки на Вовчиній шиї.

На всі сто це йому не вдалося. Горянин технічно всунув передпліччя, заважаючи гіганту використати переваги маси та зросту. Виявилось, переваги в силі у Колобка не було. Далі розпочалася довга, нудна та геть нецікава боротьба. Обидва страждали від утисків, сподіваючись перетерпіти ворога. Невдовзі друзі здорованя здивовано пересвідчилились, що скорої вікторії не дочекаються, а тому, нервово потупцювавши навколо вовтузіння в партері, вирішили прийти Колобку на допомогу. Тим паче отямився нокаутований Брюсік і виявив, що позбувся переднього «фасадного» зуба.

Здавалося, зухвалому галичанину ось-ось настане безповоротний «кирдик». Ватага юнаків мовчки оточила спітнілих «гладіаторів». Ще мить, і розірве героїчного самітника на малесенькі шматочки. І тут, раптом, перед хлопцями постав несподіваний фігурант. Андрюха захопився відчайдушністю іногороднього пацана, що не побоювся в реалі відтворити легендарне протистояння з

умовним Голіафом. І що, дати «шакалам» роздерти новоявленого Давида? Та хрін їм! Білоусов впритул наблизився до юрби й нахабно став перед хлопцями. В повітрі засмерділо бунтом. Відтак, вирішили модники, – нехай розпочнеться війна!

Напевно, Андрій теж утямив, тому далекоглядно відступив від спітнілих борців на підлозі, аби відволікти інших, затягнути до вузького коридору, подалі від мужнього «Давида». Ватага не розпізнала маневру, бо надто поклалася на переважні сили. Думали, швиденько «присплять» цього нахабу, щоб згодом взятися за іншого.

Тому й полишили напівпритомну двійку, посунули з холу до вузького – ще старого планування – напівтемного коридору. Там годі було сподіватися оточити й швидко перемогти. Вони ж гадки не мали, що суперник кілька останніх років прискіпливо вивчав усілякі трактати: «Мистецтво війни» Сунь-Цзи, візантійських «стратегіконів», нотатки Олександра Суворова тощо. До того ж півжиття відточував боксерські навички не лише у міському спортклубі. Ну, тобто, чуваки не були «поінформованими, відтак озброєними».

Натомість Мицкович продовжував боротися. Ну як боротися, – вправлятися з «Голіафом» у терпінні. То була дивна бійка: безкровна, статична та вкрай жорстока. Гігант вже сто разів пошкодував, що зв'язався з божевільним, безжальним і неблаганним виродком. Врешті-решт уперше в житті зажадав мирової. Спочатку пристойно, намагаючись зберегти обличчя:

– Ладно, чувак, нічия. Відпустимо один одного на «три»?

Вован не відповів, намагаючись ще посилювати тиск на ворожі причандали. За кілька хвилин у голосі «Голіафа» з'явилися перші прохальні нотки:

– Ну чого ти вперся? Хочеш, щоб я визнав поразку? Визнаю...

Не почувши у відповідь жодного слова, заволав:

– Припини-и-и-и! Заберіть почвару!

Проте, дивлячись на сувору фізіономію Володимира, ніхто не наважився втрутитись. Тим паче іншим учасникам студентської банди наразі було не до Колобка. Вони брали участь в іншому шоу, – динамічному, кровопролитному й болючому. Андрій встиг по кілька разів пригостити суперників важкими нокдаунами. Хлопці пірнали обличчями у криваву калюжу під ногами, а потім знову кидалися в бійку.

Лише на кілька секунд, щоб знову отримати удар і плюхнутися в обійми безтями. Коли закінчувався п'ятий «раунд», один невдаха не витримав і кинувся навтьоки, незважаючи на обурені окрики друзів. Залишившись утрюх, ті припинили нападати, хитаючись від струсів мозку, наче верби під осіннім вітром. «Томний вечір», здавалося, добіг передчасного кінця. Проте наступної миті миловидна дівчина – подруга якогось із побитих невдах – наче наполохана курка, кинулася на Андрія з істеричним волянням. Не добігла.

Коли до хлопчини лишилося кілька кроків, хтось обдарував знервовану даму гучним ляпасом.

Від несподіванки та забула про «алаверди» й розгублено схопилася за обличчя. Хто посмів? Як? Чому? Таку прекрасну й по модних припухлих вустах? Виявилось, посміла струнка дівчина в обліплених джинсах і довгих дредах. Вона цинічно перепитала:

- Попустило? Ну і добре...
- Що, добре? – кліпала очима постраждала.
- Добре, що не довелося шкрябати нігтями. Не виношу насильства...

Глава 3

Струнку дівчину в дредах звали Наталкою Дробленко, – дуже розумна, дуже гарна та дуже самостійна як на своїх сімнадцять. Вона теж зростала без повноцінної різнобічної любові. Проте, на відміну від банальних історій батьківських розривів, могла б похвалитися не банальною. Могла б, але ніколи не хвалилася. Давно, ще до її народження, між Наталчиними пращурами відбулася драма, яка за трагізмом не поступалася історії про «Леди Макбет Мценского уезда».

Сімнадцять років тому рідна мама студентки – Надія – вважала себе абсолютно щасливою. Ще б пак: лікарі підтвердили вагітність і життя сунуло вперед під проводом захмарного кохання. Її чоловік Ігор – красень і розумник – ще й винятковий заробітчанин, знаний столяр, якого залюбки запрошували всілякі робочі бригадири. В перші роки незалежності ніхто не заробляв більше за вправних шабашників; хіба що шахтарі, моряки, космонавти і бандити. Щасливі молодята нещодавно відгуляли медовий місяць і розпочали спільне проживання в квартирі Надійчиної бабусі.

Саме в той час майбутній батько отримав за прошення від однієї «дикої бригади». Дюжина